

VASI FERENC ZOLTÁN

Álomelőttes

*Lepkehintóink elindultak.
 Száz évek bábmagánya, ezreké,
 feltolul a vérben,
 ahogy lesütöd szemed,
 rendeletlen érkezik
 árva kérdésem:
 Legalább kedvelsz-e – nézlek –,
 legyűrnéd-e bennem
 a terebélyes rétek
 gyökércsendjét, vánkospuhaságát,
 égbe szökő lombok szűzzuhatagát?
 Átfognám varkocsod,
 ujjfonatok bilincse a szívem
 s tettenérten,
 hogy nem tudok várni Rád
 – nyílt titok: szégyen –
 szavakká tör mókuskerekem,
 dallamok emelkednek kígyós ketrecekből
 hajdani árnyak temetőin át
 napfény-verésbe,
 télből nyárba, üres éjek keresztjével:
 Én, szeretlek – félténélek, védénélek!
 Templomod felé indul léptem,
 szép-jó Természetem kapui nyílnak,
 térd- és főhajtás négy szöge
 és a Tegnap fájdalmas szépsége zár –
 boltozatos semmittevésben
 szeretve szeretnék szeretni.*

Mária

*Szép neved halk ima.
 S bár rám zárhatják vak
 szívem kolostorát –
 ablakán fény tör át...*